

сти, дори по непрекъснатото развълнуване на растителността почнахъ да разпознавамъ, накъде се движатъ горили.

Чакахъ търпеливо. Минаха нѣколко минути.

Търпението ми биде богато възнаградено.

Изведнажъ една горилка, голѣма колкото двегодишно дете, ловко се изкатери на падналото дърво. Веднага отдолу я последва друга. Щомъ се намѣриха горе, дветѣ горилки седнаха на задниците си, огледаха се, прекараха лапи презъ лицата си, като че искаха да ги изчистятъ, после се размахаха, прегърнаха се и почнаха да играятъ.

Вижда ли си, какъ играятъ малки котета? Подобна бѣше и играта на тия маймунски човѣчета. Движенията имъ бѣха неокършени, мога да кажа дори мързеливи. Едното се извърти, замахне къмъ другото, а и

то се върти и замахне къмъ братчето си. Едното завре глава въ шията на другото и почне да се рови изъ козината му, другото направи сжщото, и дветѣ почнатъ да се въртятъ и да се клатятъ като зашеметени отъ удоволствие. Прегръщаха се, бутаха се, клатѣха се насамъ-нататъкъ като пияни, преборичкваха се. Тия две горилчета играеха съ толкова любовъ и тъй внимателно едно съ друго, че неволно почнахъ да си мисля, дали тѣ не сж деца, а полянката — детска стая, въ която тѣ, две любящи се братчета, си играятъ. По едно време едната горилка замахна нашироко, изгуби равнове-